

bir şekilde doğayı yüceltir. Okula uyum sağlayamaması, kültürü ve toplumsal düzeni reddetmesiyle açıklanabilir.

Sylva, duygusal ensest bir ilişkiyle bağlı olduğu Çek Cumhuriyeti'nin küçük bir kasabasında yaşayan babası ve hiçbir zaman aynı frekansta olamayacağı Berlin'deki annesi arasında stratejik bir konumdadır.

"Daha çok, iki evim var. Bence dönüşümlü olarak bir burada, bir orada kalayım.' Sylva'nın okulöncesi dönemden beri annesiyle düzenli olarak gittiği psikolog ise ona şöyle demiştir: 'Senin için neyin önemli olduğunu anlıyorum, ama sürekli değişiklik yapmak sandığından daha zordur. İki farklı okul sistemine, iki dile, iki zihniyete uyum sağlamak... Şimdi bile yeni ilişkiler kurmakta sorun yaşıyorsun, çevre değişikliği bunu daha da kötüleştirebilir. Kendini tamamen bölünmüş hissedebileceğinden korkuyorum.'" (s. 22)

Sylva, hem tinsel hem de somut anlamda sınırlararası bir karakterdir. Anne ve baba, doğa ve kültür, doğu ve batı, büyük şehir ve kasaba, ergenlik ve yetişkinlik, medeni ve ilkel olan arasında... Sylva için bu iki şehir yani anne ve baba arasındaki uzaklık hep aşılması gereken bir mesafedir.

Sylva'yı mitolojik bağlamda Yunan tanrısı Hermes ile özdeşleştiriyorum ben. Olimpik bir tanrı olan Hermes, ölümsüz tanrılar ve ölümlü insanlar, Zeus ve Hades'in dünyası arasında elçilik görevini üstlenir. O sınır aşandır. Bedenlerinden kopmuş ruhları alıp, Hades'in yeraltındaki ölümler ülkesine götürür. Hermes, mite göre ruhları, ölümler nehri Styx kayıkçısı Kharon adlı kayıkçıya teslim eder. Ve bu nehir, bedenlerinden ayrılmış ruhlar için yeni bir dünyaya aracılık edendir. Sylva, yüzdüğü nehirlerin hem kayıkçısı hem de yolcusudur. O hem Hermes, hem Kharon hem de nehirdir. Nehirler, yapay bir oluşum olan şehirle, doğanın harmonisidir.

"Elbe, ıslah edilmiş düz bir arazinin ortasındaki şehirle onu barıştırıyor." (s. 29)

Sylva karakteri, yazarın aynadaki kendi yüzüdür desek yanlış olmaz diye düşünüyorum... Procházková, Çek-Alman kimliğini ve kendi bölünmüşlüğüne edebi bir unsur olarak metinlerinde çok iyi bir şekilde yansıtmıştır. Kendi ülkesine olan özlem ve hasret duygusunu metinlerinde giderir. Ve Sylva figürü yazarın kendi Çek-Alman kimliğini yansıtır.

Bir de diğer karakterlere göz atalım: Entelektüel Filip'in duygularıyla başı derttedir. Sylva'ya aşık, ancak dile getiremez. Berlinli Niklas, Sylva'nın aşkıdır, ama Niklas, hayata uyuşturucu ile yapay bir anlam yükleyen Evita'ya bağımlıdır... Berlinli hassas Robin, otoriter, avukat bir babanın oğlu. Sylva gibi, anne babası arasında sorunlu bir konumu var. Metnin sonunda Sylva figürünün gelişimi ise Robin karakterine bağlıdır bir nevi.

Kırkurdu ile Özgürleşmek?

Sylva, metinde hayatı için ideal olanı bulmaya çalışır, ancak metnin sonunda, Berlin'de yaralı bir kırkurdu bulur. Kırkurdu da yoğun medeniyet katmanlarının kuşattığı

Iva Procházková

dünyanın tam ortasında yaralı kalmıştır. Ve kırkurdu aslında Sylva'nın kendi kimliği, alt benliğidir.

Kırkurdu ve Sylva'nın Berlin'den kaçması için yardım gerekir. Burda gerekli yardım Robin'den gelir. Sylva'nın kırkurdunu ayinsel bir törenle özgürlüğüne kavuşturması, figürün modern anlamda kişilik gelişimiyle tanımlanabilir. Kırkurdunun Berlin'den doğaya salınmasında Sylva tekrar Hermes görevini üstlenmiştir. Kendini arama ve bulma süreci tamamlanmıştır.

Hayatın duraklarında, hayatla temas arayan, zaman zaman bulan ya da kaybeden bu karakterlerin hiçbiri kendilerini yetişkinliğe götüren, ideal yollar bulamadıkları gibi, aynı zamanda hiçbirine ideal karakterler diyemeyiz ancak onlarla birlikte, zihinsel bir meditasyona dalabiliriz.

Procházková *Çıplaklar* metninde gençlerin problemlerine basit çözümler sunmuyor ya da kesinlikle anlamlı yaşamın formülünü vermiyor. Ancak sessiz ve güçlü dille okurun kalbine temas ediyor. Böyle metinlerin, toplumsal boğulmuşluğumuza karşı geliştirilmiş ilaç görevini üstlendiğini düşünmekteyim. Kesinlikle kimyasal olmayan, tamamen doğadan gelen bitkilerle yapılmış bir kocaman ilacı...

Ve Nietzsche şöyle der:

"İnsan, hayvan ile Üstinsan arasında gerili duran bir iptir, uçurumun üzerinde duran bir ip..."

İnsanın büyüklüğü onun bir amaç değil de bir köprü olmasıdır.

İnsanda sevebileceğimiz şey ise, onun bir geçiş ya da düşünüş olmasıdır."